

Fjølmanar

Tað er desember, og kavin er ikki komin. Regnið samlast í dropum á eygnavippum hennara og rennir oman eftir kjálkunum, hvørja ferð hár og húð mótast í einum blunki. Náttin og møðin syrgja fyri, at hetta hendir ofta og leingi í senn. Ljósketurnar í trøunum blunka, so hon leggur høvdið aftur at bonkinum fyri betri at síggja tær. Hon er vát um bak og enda, men varnast tað ikki. Tað kølir tað heita, soraða staðið, har hon roynir at gloyma, at hon hevur ilt, og hví hon hevur ilt. Tað einasta, sum er til beint nú, er hon og lyktirnar, ið hon starir eftir, til hon sær dupult. Ljósketurnar sýnast at vaksa og fáa lodnar, darrandi kantar. Hon letur seg hanga í tí løtuni. Um onkur var komin framvið tá, hevði tað sæð út, sum hon svav. Nú blunkar hon, og alt er aftur, sum tað plagar.

Hvørja ferð eygnalokini eru um at mótast, sýnast ljósini at blíva ikki bara loðin, men fleiri. Tvífaldað, trífaldað! So óendaliga nógv fleiri enn fyrr. Hon kennir seg óendaliga troytta og einsamalla, so tað uggar, at ljósini fleirfaldast oman fyri hana. Tár, regn og eygnaslím hennara blandast og gerast til eina prismu av skitti, ið ger alt vakrari. Hon snerkir og skeitir og nýtir, hvussu hon fær ljósini at broytast í tali og útsjónd, umaftur og umaftur, við bara at blunda á ymsar mátar. Fleiri, færri. Hvassar linjur, mjúkar linjur. Størri, minni. Tað er hon, ið ger tað. Yvir eygum sínum hevur hon enn eitt vald. Tað ger einki, at hon grætur, tí vatn er bara vatn, og her er alfavæl eingin, ið hyggur nógv leingi at henni til at síggja, hvussu muðurin hongur og hvussu undirlívið er sundursorlað.

Langt burtur er ein dukandi bassur; gentur, ið flenna; dreingir, ið rópa; tann, ið fekk tað at brenna innaní gongur enn runt harúti, eins og einki var hent teirra millum. Hon situr bara her, køld um bak, tað brennir í neðra, og eyguni heingja seg á eggina millum ljósið og myrkrið, hart og bleytt, mong og fá. Roynir tað besta hon orkar at gloyma. Tað er ov tungt at bera, og nú rykkir hon eyguni saman fastari enn fyrr; so fast, at hon fær ilt í andlitið. Pínan skjýtur úr heilanum og ferðast ígjøgnum beinagrind og vøddabundi. Hon ferðast eftir geislunum eins og ein eitrad slanga, og bráðliga klovnar gentan á bonkinum. Tað smellur í heilanum og í tí nú glóðheita lallinum; hon hoyrir tað og hvøkkur við. Ein smakkur av jarni fyllir alt. Hon smakkar blóðið, sum fleyt tað úr henni í áum. Hon leggur ikki til merkis, at ljósperurnar oman fyri hana alsamt fleirfaldast og boga greinar. Blóðið dukar í oyrunum, og hon hoyrir einki uttan hjarta sítt, ið dukar so fast og skjótt, at hon sær, hvussu jakkin ristist av tí. Hon fólir, hvussu blóðið skelvir í skrevinum, men ikki hvussu skelvini elva fram fleiri og fleiri ljósketur. Hon leggur heldur ikki til merkis, hvussu trækrúnurnar nú hanga heilt niður á asfaltið og kvalast av ketum.

Ein hýruvognur koyrir inn í hennara eygsjón, meðan hon stendur sum sovandi á vegnum. Gandurinn millum hana og ljósini slitnar, og hon fer ímóti bilinum. Okkurt dettur aftan fyri hana, og so dettur eitt annað. Hon letur bilhurðina upp, og hugsar ikki um ljóðið av fallandi greinum ella øllum teimum trønum, hon av óvart akkurát hevur dripið; hoyrir slettis einki. Hoyrir heldur ikki mannin spyrja, “Hvat sker har úti?”, hon hoyrir bara súsandandi blóð. Hon setur seg inn framman, og sigur eina adressu, og alt er aftur til helvitis, og bilurin er á veg, og regn, regn, regn, og hon fólir tað darra í síðirútinum, tá ið hon leggur høvðið ímóti honum, og tárini trilla, og hon kennir seg enn dýggjváta av regninum, og fyri at sissa seg sjálva, spælir hon heingispælið við eltandi fullmánanum.

Tað sær út sum sprongt frammanfyri gamla bókahandlinum. Summi trø eru brostin á bulunum, og hava ongar greinar eftur. Tey flestu síggja tó bara eitt sindur neyðarslig út, í hvussu so er eina løtu afturat. Ljósketurnar kronglast sum ormar í ástarleiki um neyðars greinar og bular, og har tær møtast, alast nýggjar ketur. Sjálvt um tað enn er nátt, verður bert ljósari. Á gongubreytuni yvir av hesari skilaleysu myndini steðgar eitt par sum rúnabundið, eyguni víðopin og kritahvít. Hvørgin torir at spyrja, um eisini hin sær, hvussu vordið er á Vaglinum í nátt. Tey fara ongantíð at tosa um, hvussu tey ta náttina bakkaðu allan vegin heim. Annars er alt, sum tað plagar at vera.

Hon er um at sovna, tá tey eru komin niðan á Oyggarvegin. Útvarpið er frá. Tey koma niðan um eina brekku, og muður hennara tornar alt fyri eitt. Hon fólir seg í ørviti. Eitt bleytt blóðljóð er aftur at hoyra í oyrunum, men hon hugsar ikki um tað. Hon setur seg upp og gánar at mánunum. Mánar og mánar og mánar. Eg eri troytt, hugsar hon. Tað má vera tí, at mánin gongur aftur óendaligani. “For inn í helviti...!” rópar maðurin knappliga og bremsar harðliga, beint áðrenn hann hevði rent á ein Audi, ið stendur í tómgongd aftan fyri eina langa røð av øðrum bilum. Fyrst skilur hon ikki, hvat hon hyggur at.

Støðan tykist at bera bert ótta og óvissu. Bilhurðar standa víðopnar, útvørp spæla ymiskar sendistøðir, og neyðljós eru tendraði. Á himni sæst ein óendalig rúgva av mánunum. Eitt óendaligt netmynstur, ið ger náttina ljósa. Sum í andstøðu standa fólk um breiða vegin; standa spjødd og sum gyklaði; skuggamyndir, ið leiðast, og aðrar, ið húka einsamallar. Allar hyggja sama veg. Eitt kvirt misljóð fyllir náttina. Útvarpsrásinar munnu allar vera givnar at varpa út, tí nú hoyrist einki uttan murrandi motorar. Hon letur hurðina upp og alt gongur seint, sum í einum dreymi. Regnið kínir andlit hennara og ger hana skjótt dýggjváta. Tár fylla eygu hennara.

Vatn er bara vatn.